

Căci actele noastre au și funcția de a simboliza credințele noastre. Cine respectă trupul, chiar mort, își simbolizează prin aceasta credința în veșnicia lui, iar cine lasă să i se ardă trupul arată că nu crede în nimic.

Necredința desigur că este o chestiune care interesează Biserica. [...]

A fost și la căpătâiul lui Trancu-Iași, ca la alți incinerati, un „preot” care a citit rugăciuni. Noi știm că acel preot este depus de Sf. Sinod. Iar în baza legilor în vigoare statul trebuie să oprească un preot depus de a parodia slujbele bisericești. Este o ocrotire și un ajutor minim care trebuie acordat Bisericii. Statul recunoaște manifestarea numai a

anumitor culte. Cărui cult aparține acel „preot”? Încheind, ne exprimăm credința fermă că de aici înainte nu se vor mai întâmpla cazuri ca acestea. [...]

Suntem siguri că într-o bună zi, nu prea depărtată, vom citi în Monitorul Oficial decretul de desființare a crematoriului, cuptor de trupuri omenești și loc de sfidare a credinței românești. Cine vrea să se ardă s-o facă acasă la el, cu ușile zăvorâte. Sufletul poporului nostru n-are nevoie de asemenea spectacole.

Sursa: www.doxologia.ro

Fragmente din articolul „Incinerare”, de Părintele Dumitru Stăniloae, Telegraful Român, an LXXXVIII, nr. 3, 14 ian. 1940, p.1

PROGRAMUL LITURGIC

- **Vineri: 19 iulie**
18:00 – Vecernia și Litia
- **Sâmbătă: 20 iulie**
08:00 – Utrenia și Sfânta Liturghie
→ *Sfântul Slăvit Prooroc Ilie Tesviteanul*
18:00 – Vecernia și Litia
- **Duminică: 21 iulie**
08:00 – Utrenia și Sfânta Liturghie
→ *Sfinții Cuvioși Rafael și Partenie de la Agapia*

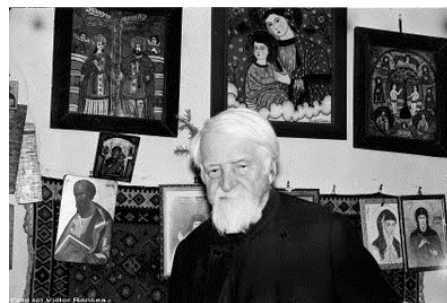
Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

♦ Nr. 33 / 14 iulie 2013 ♦

PR. DUMITRU STĂNILOAIE

« DUPĂ CE ESTE PĂRĂȘIT DE
SUFLET, DE CE SĂ MAI DĂM
VREO CONSIDERAȚIE
TRUPULUI ? »

Să te lași incinerat, când Biserica osândește acest lucru și când nu-ți acordă, prin preoții ei legiuiri, asistența și rugăciunile ei,

echivalează cu o nesocotire a Bisericii și deci și a creștinismului.

Un fost ministru și profesor universitar, Trancu-Iași, murind, a lăsat să fie incinerat, fiind întovărașit la crematoriu de numeroși foști și actuali miniștri, de profesori universitari și de o mare mulțime de intelectuali și de studenți. S-au ținut cu ocazia aceasta cuvântări, scoțându-se în relief personalitatea celui ce avea să fie peste câteva minute mistuit de flăcări, o companie de feciori români, îmbrăcați în haina militară pentru o altă misiune, cu mult mai sfântă, a dat onorul.

Câte suflute mai naive, impresionate de asemenea vorbe și de asemenea cinstiri, nu vor fi rămas cu hotărârea

să urmeze și ele la moarte pilda unei asemenea „personalități”? Și, mai ales, ce vor fi zis în sufletul lor atâția oameni din popor despre credința domnilor noștri și ce concluzii vor fi tras pentru necesitatea lor de a mai crede?

Să te lași incinerat, când Biserica osândește acest lucru și când nu-ți acordă, prin preoții ei legiuiri, asistența și rugăciunile ei, echivalează cu o nesocotire a Bisericii și deci și a creștinismului.

Nici în Vechiul Testament, nici în cel Nou, nici în istoria creștinismului nu se practică și deci nu se aprobă incinerarea. Ea nu se conciliază cu considerația ce-o dă creștinismul trupului omenesc. Trupul este, în credința creștină, chipul sufletului și este creat de Dumnezeu printr-un act de atenție deosebită. El nu este o închisoare regretabilă a sufletului, ci organul prin care acesta se manifestă, imprimând asupra lui pecetea caracterului său. Trupul face atât de mult parte din ființa omului, încât viața veșnică, cea deplină, va fi tot în trupul pe care l-am avut. Trupul acesta omenesc se bucură de atâta cinstire în ochii lui Dumnezeu, încât Fiul Său Și l-a făcut trup propriu și stă cu el în vecii vecilor pe tronul dumnezeiesc.

Cum spune Berdiaev undeva, fața omenească îndeosebi este asemenea unei taine, o minunăție

fuziune de materie și spiritualitate. Când privești în ochii omului, vezi înțeleșuri și sentimente, nu materie. Trupul este materie transfigurată și spiritualizată. Spiritul omenesc n-are altă posibilitate de a-și arăta splendorile sale, puterile creatoare, decât prin trup. Numai prin trup ne îmbogățim sufletul, chiar cu adevărul și cu harul dumnezeiesc, și numai prin trup comunicăm altora ideile și sentimentele noastre.

Creștinismul nu disprețuiește trupul, nu-l schimonosește și nu caută să-l omoare, ci se silește să-i descopere adevărata frumusețe, făcându-l organ al nobleței spirituale, al harului și îndumnezeirii.

Cu câtă venerație și duioșie înconjoară cei apropiați ai mortului trupul lui! Ce înălțime de suflet transpiră din această intimitate și curățenie de simțiri, în care se manifestă și mai departe legăturile între cel plecat și cei rămași!

S-ar putea obiecta: bine, înțelegem toată valoarea trupului și toate cinstirile ce i se dau atâta timp cât este sufletul în el. Dar după ce este părăsit de suflet, de ce să-i mai dăm vreo considerație?

Pentru multe din motivele de ordin mai înalt religios pe care le-am amintit, dar și pentru următoarele:

Pe fața celui dispărut rămân imprimate caracterele sufletului și după ce a murit. Când privești la ea, nu poți să nu ai impresia că cel mort trăiește, că fața lui continuă să aibă un sens, să exprime un caracter, un ansamblu de sentimente, aceleași pe care le-a exprimat cât era viu. Cum să arunc în foc aceste sensuri, cum să ard o față care continuă să-mi exprime ceea ce mi-a exprimat o viață întreagă? Cum să dau focului o imagine scumpă, un vas în care a palpat un suflet ce mi-a fost drag și respectat? Prețuiești o haină veche, un obiect de care te-ai servit odată tu sau cei apropiați; cum să nu prețuiești trupul care a cuprins tot sufletul și toată viața celui scump?

Nu este mai bine apoi pentru sufletul meu să rămână cu impresia că cel mort a plecat numai, decât să-mi produc pe cale silită senzația distrugerii lui? Nu corespunde mai bine credinței creștine această impresie de plecare a celui răposat, decât senzația dură de distrugere?

Când este ars în fața mea și mi se dă la urmă un pumn de cenușă, mi-am produs tocmai această senzație de definitivă distrugere, pe când, dacă i-am acoperit fața cu giulgiul pământului, rămân în adâncurile sufletului cu un sentiment că numai cel mort a plecat într-o altă lume, în care continuă să trăiască, că numai el doarme; doarme în relație cu noi,

căci cu o fața interioară este întors spre o altă viață mai frumoasă.

Porunca dumnezeiască de a nu ucide are apoi referință și față de trup. Nimic din ce este omul n-avem voie să ucidem, ci să lăsăm să sfârșească prin aceeași voie dumnezeiască - pe cale naturală - prin care s-a și creat. Precum n-avem voie să ucidem sufletul, așa n-avem voie să distrugem trupul, ci să lăsăm legea naturală să-și urmeze cursul ei după plecarea sufletului.

Arderea este actul în care se manifestă cel mai mare dispreț al omului pentru ceva. Tocmai de aceea el nu arde nimic, decât doar mărăcinii. Mai arde lemne ca să se încălzească, potrivit tot unei legi a firii. Deci o ardere cu un folos pozitiv. Dar pentru ce să arzi trupul omenesc? Trebuie să-l disprețuim atât de grozav? Sau aduce aceasta un folos întreținerii noastre? Sau este aceasta potrivit cu legea firească a vieții?

În arderea trupului se manifestă pur și simplu instinctul păcătos și absurd de a destrăma credința creștină. Ea arată o totală necredință în Dumnezeu și în demnitatea omului, făcut după chipul lui Dumnezeu. Ea descoperă un suflet pustiu de orice credință, găsind în cenușă și în praf simbolul cel mai nimerit al pustiuului din el.